

Нічний переполох

Юрій Ярмиш

Жила собі в лісі стара Сова. Одного разу, коли сідало сонечко, вона прокинулася, розплющила великі жовті очі й солодко позіхнула:

— Як гарно в лісі поночі... От якби сонце сховалося назавжди!

— Що?!—скрикнула Сорока. Вона саме вкладалася спати й почула останні Совині слова.— Що? Сонце?.. Назавжди?!

Сорока стрепенулася, майнула чорно-білими крилами і полетіла до своєї доброї знайомої — балакучої Синиці.

— Чули, ви чули? — заокотіла Сорока.— Стара Сова,— а вона ж мудра птиця!—сказала: "Сонце сховалося назавжди!" Вже ніколи не буде в нашому лісі дня!

Ледве дослухавши Сороку, Синиця подалася до приятельки Зозулі.

— Новина, велика новина,— заторохкотіла Синиця.— Шановна Сорока тільки-но переказала мені слова старої Сови,— а вона ж мудра птиця! — "Сонце сховалося назавжди!"

Тієї ж миті лісові телеграфісти дятли відстукали тривожні телеграми в сусідні ліси.

— Всім, всім, всім! Слухайте, слухайте, слухайте! Сонце сховалося назавжди!..

— О! — сказала стара Сова.— То, виходить,
од мого слова сонце сховалося назавжди!..

І вона набрала такого величного та мудрого вигляду, що сам пихатий Пугач не витримав і гукнув:

— Слава мудрій Сові!

А понурий Сич, якому заздро було, що не він перший це сказав, подав знак Сичисі й сиченят,— всі вони разом хававкнули:

— Хай славиться мудра Сова! Хай славиться володарка всіх птахів!

Той поклик луною пішов по лісу.

На деревах зчинився неймовірний гамір. Нічні птахи злетіли в повітря. Сови та сичі шугали між деревами, страхаючи денних птахів світлом своїх банькатих яскраво-жовтих очей.

На болоті галасували невсипущі чаплі, ревли болотяні бугаї.

У лісі їм допомагали пугачі:

— Пу-гу! Пу-га! Налякаєм ворога!

Навіть ліниві дрімлюги стрекотали:

— Нумо, прокидайтеся, годі спати! В темряві віднині станем панувати!

А денні птахи посмутніли, принишкли. Веселі іволги, моторні берестянки, дзвінкоголосі вівчарики — ніхто не міг заснути.

У гніздах плакали, пищали пташенята. Батьки заспокоювали їх, а самі з тривогою думали:

"А що, коли стара Сова сказала правду? А що, як сонечко ніколи більше не вийде в

чисте небо?.."

Сови, сичі та пугачі заходилися зганяти денних птахів до дупла старої Сови.

Незабаром там зібралося все птаство.

— Слухайте, слухайте! — загукали сичі.— Промовлятиме наша мудра Сова.

І Сова, набундючившись, мовила:

— Віднині в лісі день буде чорний. Тепер ми, нічні птахи, господарі тут. Усі мусять нам коритися.

— Славте нашу володарку! — загукали сичі й пугачі і перші почали:— Слава старій Сові! Слава наймудрішій птиці! Сонце більше не з'явиться!

Денні птахи збилися до купи й мовчали... І раптом звідкись почулося тоненьке й задерикувате:

— А я не вірю, що сонечко зайшло назавжди! Нічні птахи від несподіванки замовкли, денні попіднімали голови...

— Схопити зухвальця і негайно привести до мене! — звеліла стара Сова.

— А навіщо приводити, я й сам прилечу! Малий жовторотий Щиглик сів на гілці поруч із старою Согою і задерикувато кинув:

— Красне сонечко знову зійде. От як! Запала тиша... Але за мить нічні птахи отямилися:

— Судити зухвальця! Судити негайно! Сонце зайшло назавжди! Слава мудрій Сові!

Люта Совина сторожа вхопила веселого Щиглика й поставила в коло суддів: Пугача, Сича та Дрімлюга.

— Вигнати його з лісу,— ліниво почав Дрімлюга.

Але Сич перебив:

— Треба кинути зухвальця в печеру до Кажана!

Совина сторожа заходилася виконувати вирок.

І саме в ту хвилину на сході поза лісом з'явилася вузенька червона смужка!

— Гляньте, гляньте! — радо защебетали денні птахи.— Світло!

Смужка все більшала, веселішала.

І ось вранішня зоря залляла рожевим сяйвом дерева, вміту росами землю...

Посліплі нічні птахи метнулися в схованки між гілок, по дуплах.

Далі всіх сховалася Сова.

А сонечко велично піднімалось у блакитне небо, посилаючи на землю свої теплі промені.

Бо хіба під силу кому-небудь в світі погасити його?